

Krutki Józsefné (képünkön) augusztus elseje óta tölti be a Pécsi Tudományegyetem gazdasági főigazgató-helyettesi munkakörét. Mosolygós, kiegyensúlyozott ember benyomását kelti, amire szükség is van az általa felügyelt területen, hiszen egy olyan intézmény gazdasági ügyeit irányítja, amelyik Pécs város éves költségvetésével megegyező nagyságú büdzséből gazdálkodik. Beszélgetésünk során felvillantjuk pályafutásának fontosabb állomásait.

- Hogyan telt a gyermekkor, amely mint tudjuk minden embernek meghatározó élmény.
- Vidéki pedagógus családból származom, szüleim mindketten ezen a területen dolgoztak, hihetetlen odaadással és szakértelemmel. Három testvéremmel együtt nagy szeretetben és kivételes harmóniában éltünk a családban -, olyan helyeken, ahol a lakásunk mellett mindig iskola volt, a szüleim foglalkozásából adódóan. Így aztán ez a mindennapi életünk része lett, és nem csak azért, mert mi magunk is jártunk iskolába, hanem mert szinte magában az iskolában laktunk. Szüleim, akik kiváló szakemberek voltak, örökölték azt az életérzést, amely a mai napig átjárja a munkámat, és arra ösztönöz, hogy tanuljak minden körülmények között, fejlesszem a tudásomat. Talán nem véletlen, hogy a testvéreim közül ketten pedagógusok lettek, egyikük itt él és dolgozik Pécsen, míg a másik testvérem, pontosabban ikertestvérem Cegléden tanít. Bennünk, gyerekekben tehát elég mélyen belénkívódott a pedagógusi pálya tisztelete és szeretete. Ma is úgy vélem, hogy a gyerekekkel való foglalkozás, az ismeretek átadása rendkívül szép és nemes munka.
- Ennek ellenére Ön nem ezt a szakmát választotta.
- Annak ellenére, hogy életem első, mondjuk húsz éve erősen a humán tudományok hatása alatt telt el, talán szüleimnek is köszönhetően, valóban a közgazdaságtan irányába fordultam, az egyetemen már ezt a szakot kezdtem el Pécsen. Azért nem minden előzmény nélküli ez a dolog, hiszen édesanyám közgazdász tanár szakon végzett az egyetemen. Ő mondta a pályaválasztás időszakában, hogy, ha nem akarok pedagógus lenni, akkor válasszam a közgazdász pályát, bár ő titokban szerette volna, ha matematika tanár leszek. Mivel ehhez kevés kedvet éreztem, így a közgazdász pálya felé orientálódtam, annak ellenére, hogy meglehetősen kevés ismeretem volt arról, hogy mit is csinál egy közgazdász. Abban a baranyai faluban, ahol éltünk pedig történetesen egy ilyen foglalkozást űző ember sem volt. Később felvettek az egyetemre és kiderült, hogy anyámnak igaza volt, kiváló, akkor fiatal tanárain nagyon érdekes dolgokat tanítottak nekem, ezért nagyon tetszett a közgazdász szak. Mivel

nem dúskáltunk anyagiakban – említettem, hogy négy gyerek volt a családban, ezért az egyetemi tanulmányaim kezdetekor tanulmányi szerződést kötöttem a postával, így rögtön volt munkahelyem is. Esti tagozaton tanultam, munka mellett, kicsit félttem attól, hogy ennek mások nem fognak olyan értéket tulajdonítani, mint egy nappalis diplomának, ezért megkettőzött erővel tanultam. Később szakközgazdász oklevelet szereztem és ledoktoráltam – ekkor úgy gondoltam, hogy most már kiegyenlítettem az esti tagozatos vélt hátrányomat.

- Milyen volt a Magyar Posta akkor, amikor ön elkezdte ott a munkát?
- Akkoriban még nem vált le a távközlés és amint azt mondtam én tanulás mellett sajátítottam el a gyakorlati ismereteket, ami szerintem nagyon jó volt. Nem volt egyszerű, de fiatal voltam és fiatalon az ember mindent kibír, terhelhető és roppant tanulékony. Akkoriban érdekes volt az élet a postán, egy tanárom szerint inkább egy hatóságra hasonlított a vállalat tevékenysége. Ha még emlékszik valaki a hetvenes, nyolcvanas évekre, akkor tudja, hogy egy telefonvonalra például évekig kellett várni. Én részt vettem a fejlesztési folyamatokban, emlékszem, amikor már csak három hétig kellett várni a telefonra, de előtte van olyan időszak is, amikor a mobiltelefonok megjelenésével visszaszorult a vezetékes hálózat. Technológiai robbanásnak voltunk tanúi a cégnél, ami az én területemet sem hagyta érintetlenül, nagyon korán megjelentek például az integrált könyvelési rendszerek. Mondanom sem kell, állandó változások jellemezték a postát és természetesen folyamatos tanulás révén lehetett megfelelni a kihívásoknak. Amikor 1990-ben a távközlés levált a postáról, akkor én erre a területre kerültem, ifjú közgazdászként. Sok fiatal dolgozott akkor a cégnél, nagyon izgalmas, jó idők voltak ezek szakmailag. Szerencsém volt, hogy részt vehettem akkor abban a munkában.
- Milyen volt a helyzet a távközlésben?
- Tőkehiányos terület volt, nagy fejlesztési igényekkel. A távközlés részleges privatizálása indította el a modernizációs folyamatokat. Így műszaki generációkat egyszerűen átlépve volt képes fejlődni a telekommunikáció. A területi igazgatóság gazdasági vezetője voltam, amikor ezek a folyamatok lezajlottak és azt tapasztaltam, hogy a szolgáltatásokat igénybe vevők hatalmas előnyhöz jutottak a távközlési infrastruktúra ilyen gyors és európai színvonalú felzárkózásával. Az alatt a tíz év alatt, amit én ezen a területen eltöltöttem, folyamatosan nagy fejlesztések folytak, humán területen a fiatal szakemberek bevonása ezekkel párhuzamosan zajlott. Talán ennek következtében is a távközlési vállalat folyamatosan változott, átalakult, ami nekem, gazdasági vezetőnek is állandóan új feladatokat hozott. Itt tanultam meg, hogy nem kell „kiborulni”, ha változik egy szervezet, az a fontos, hogy az adott terület mennyit tud hozzáadni ahhoz a fejlődési irányhoz, amely felé a cég egésze tart.
- Ennek ellenére tíz év után visszatért a postához.
- A távközlési cégnél több beosztást is betöltöttem és munkám révén rengeteg időt kellett a fővárosban lennem. Viszonylag kicsik voltak gyerekek, ezért döntöttem úgy, hogy változtatok a fennálló helyzeten. A posta területi igazgatója nyugdíjba vonult Pécssett, így megnyílt a lehetőség, hogy ezt a munkakört betöltssem.
- A munka mellett azért a családjára is sok időt fordított.
- A férjem gépészmérnök, akivel közel harminc éve harmonikus házasságban élek, két gyermekünk is van, akik ma már felnőttek, önálló családot alapítottak itt Pécssett. Munkám során szerencsére mindig számíthattam rájuk, és ők is rám - biztos háttérrel jelentettünk egymásnak. A fiam értékesítési területen dolgozik, kisebbik gyermekem, a lányom pedig közgazdász, aki még a pályája elején jár.
- Okozott önnek munkája során gondot az, hogy nő? Érte hátrányos megkülönböztetés, vagy

sújtotta előítélet?

- Annak ellenére, hogy a szakmában nagyon sok férfi vezető található, nem ért ilyen hátrány a munkám során. Sajnálom, hogy kevés női vezető van, mivel nekik más az értékrendjük, jobban a részletekre figyelnek és sokkal inkább humán vezetők, mint férfi társaik. Munkánk során a humán területnek kiemelt szerepe van, a tevékenységünkben jelentős arányt képvisel, normális esetben a fele a munkánknak e köré csoportosul. A női vezetők ilyen irányú attitűdje talán erősebb, ezt úgy érzem, minden helyen értékelték bennem is a kollégáim. Időnként a munkavégzés helyszínével kapcsolatban kellett döntést hoznom, én pedig úgy gondoltam, hogy nem megyek Pestre dolgozni, hanem itt maradok Pécsen. Vállaltam, hogy ingázok a két város között, ez pedig heti három - négy alkalommal nem volt egyszerű, felőrölheti az ember egészségét. Fel kellett mérnem, hogy bármennyire megéri – és nem a szó anyagi értelmében, hanem a szakmai kihívások terén, – lehet-e folytatni ezt hosszútávon? Nagyon örültem, amikor felmerült, hogy a Pécsi Tudományegyetem igényt tartana a munkámra, még akkor is, ha mindannyian tudjuk, gazdaságilag nem a legjobb állapotban van az intézmény. Nehézségekkel, bizonyos értelemben kockázatokkal teli ez a munkakör.

- Miért gondolta azt, hogy postai munkakörét felcseréli a mostanival?

- Ugyanaz a történet zajlott le, mint a távközlési cégnél. A vállalat egyre centralizáltabb vezetői rendszert valósított meg, így egy héten ismét több napot kellett töltenem a fővárosban. Nagyon izgalmas és kihívásokkal teli időszak volt, de ismét úgy éreztem, hogy Pécsen kell megoldanom az életemet. Erre a Postán nem volt mód. Ekkor jött a az egyetemi lehetőség, amit rövid gondolkodás után elvállaltam. Sokat nyomott a latba, hogy ez is nagy intézmény, mivel az én praxisom is erről szólt, így vonzó volt a feladat. Másrészt egy újabb tanulási folyamat jelent meg az életemben, hiszen az egyetem jogi, gazdasági környezete azért más - mindezek ellenére, vagy éppen ezért ez a tény is motivált a döntés meghozatalában. Minden patetizmus nélkül mondom, hogy megtisztelő feladat a jelenlegi tisztem betölteni, ezer nyúgével és szépségével együtt. A közelmúltban történtek gazdasági területen nemkívánatos események, nekem az a dolgom, hogy az egyetem gazdálkodását megszilárdítsam, és segítsek visszaállítani a bizalmat az intézmény iránt. Egy fiatal csapat élén dolgozom ezen, úgy látom, hogy kölcsönösen elfogadjuk egymást és elindultunk ezen az úton.